

nària als companys i a l'infermeria. Un examen acurat descobreix en ell una sífilis hereditària. Cal deixar l'ofici una bona temporada i guarir-se el mal.

c) En una vivenda modesta de barriada, un tuberculós sosté una lluita titànica amb la mort, la qual al final és vencedora. Es tracta d'un jovecell que tot i estar estigmatitzat treballava en un soterrani humit empaquetant drogues. Un diagnòstic previ del seu «habit» i un treball a l'aire lliure haurien evitat la catàstrofe.

d) Heus ací un actor de cinquanta anys, que, amb trenta que en fa que exerceix l'ofici, no ha passat d'«extra». Probablement si féssim un croquis del seu temperament trobaríem alguna o algunes glàndules endocrines que funcionen amb excés o defecte, o alguna tara neuropsíquica («estigmatitzat neuroendocrí») que, o bé li lleva l'emotivitat necessària per a comunicar-la a l'auditori o té un excés d'emotivitat que li treu l'autocontrol, sense el qual ningú no mereix el nom d'actor, en el sentit teatral de la paraula. Un previ reconeixement de la seva constitució neuroendocrina l'hauria pogut orientar en alguna altra activitat artística o fer abandonar en profit seu aquella dèria mal fonamentada.

e) Un cas freqüent és el del polític que amb la seva ineptitud fa un mal irreparable al país. En general, tothom es creu amb aptituds per a moure la cosa pública. Però per a ésser un bon polític manca una rara conxorxa de l'emotivitat amb un gran sentit de la ponderació, junt amb un gran desenvolupament de l'escorça cerebral, el qual no existeix sense un sistema humoral molt equilibrat i un coneixement profund de la biologia i especialment de la psicologia humana. Una fitxa biotipològica duta des de la infància fora l'única vacuna contra els mals polítics, i àdhuc molts revolucionaris que ha sofert la Història, dels quals n'entren molts en el camp de la psiquiatria.

f) Molt freqüent és també el cas del buròcrata fracassat. Cal veure l'estampa del buròcrata cinquantó, de caminar fatigós, calb, pàl·lid, de pell macedrada, ventre voluminós, reumàtic, que s'ha passat gairebé la vida entre les quatre parets d'una oficina, per a capir tota la tragèdia de l'home que per una comoditat mal entesa es passa la vida esperant que la «Loteria» o un oncle ric de l'Amèrica el tregui d'aquella presó, mal avinguda amb el seu temperament inquiet però dèbil.

En fi: el pintor que espera debades la realització de la seva obra mestra. El metge que vol disfressar la seva incapacitat amb les cites dels llibres i dels mestres. L'apotecari que sols pensa a sortir de la seva ergàstula que és la farmàcia. La noia de servei amb temperament autoritari. El mestre a qui molesten les criatures. L'obrer que s'intoxica amb plom perquè té el fetge poc resistent. El nemi accident del treball que mata perquè l'obrer era diabètic. El cancerós degut al fet que treballa en una atmosfera polsosa i té «habit neoplàssic». El xofer de «taxi» que té un hipertiroidisme latent i fàcilment provoca desgràcies, etc., etc., tot plegat és una petita ratxada de l'espectacle que ofereix encara avui la humanitat als ulls de la sana biologia.

I bé, se'ns dirà, ¿és que la ciència mèdica ha progressat tant que permet descobrir per endavant les aptituds i qualitats temperamentals de cadascú i precisar els perills més immediats?

La ciència mèdica clàssica —responem— no fora capaç de tant, certament. Però el metge modern, encavallat dalt del tríptic Medicina-Biologia-Psicologia, pot fer això i molt més. Pot determinar, en certs aspectes amb exactitud matemàtica, la personalitat de cadascú, ja que avui no és cap impossible l'anàlisi dels seus quatre aspectes (morfologia, aptituds funcionals, sensibilitat afectiva, capacitat intel·lectual), gràcies a la moderna Psicologia i sobretot als meravellosos avenços de l'Endocrinologia, ciència que permetrà en un dia no llunyà expressar la constitució i fins el caràcter com una vulgar fórmula química.

Avui per avui, no obstant, ens és suficient saber classificar la humanitat en grups que presenten tendències comunes i enfoquen la vida des de miradors semblants. Des del tipus Quixot al tipus Sanxo, i des del musculat boxador a l'esmirriat savi investigador, la Biotipologia va subtilitzant en la creació de subtipus fortament interessants que hauran d'influir en la futura selecció dels treballadors tots.

